సాయంకాల సమయం.

శ్రావణ మేఘాలు ప్రకృతి అందాల్ని ఆస్వాదిస్తూ మెల్లమెల్లగా సాగిపోతున్నాయి.

పార్క్‌లో జనం పల్చగా వున్నారు. ఓ చెట్టుకింద చేరిన ప్రేమ

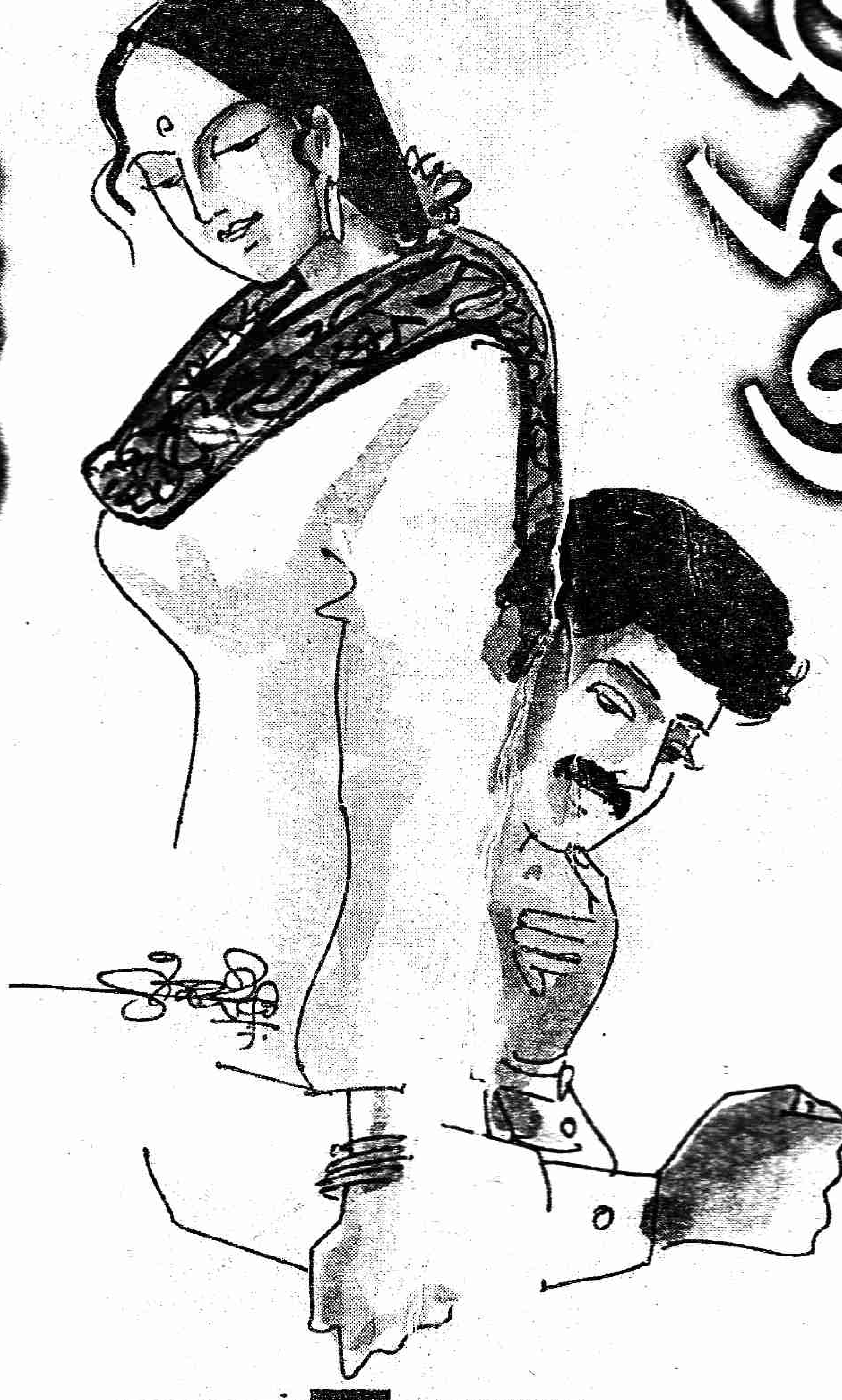

బెండపూడి రమేష్‌బాబు

జంట పరిసరాల్ని సైతం మరచిపోయి ఊహాల లోకంలో విహరిస్తున్నారు.

ఆమె ఒళ్లో అతని తల - అతని క్రాఫ్‌ని సరిచేస్తూ ఆమె వ్రేళ్లు.

ఆమె మాట్లాడుతోంది - అతను వింటున్నాడు.

ఆమె నవ్వుతున్నప్పుడు తళుక్కుమన్న దాని మ్మగింజల పలువరుసని చూస్తూ వుండిపోయాడు.

అక్కడక్కడా పొదలమాటున కూర్చొని మాట్లాడుకొంటున్న జంటలని డిస్టర్బ్ చెయ్యకూడదని కాబోలు గాలి వీలైనంత మెల్లిగా వీస్తోంది.

ఆ గాలితోపాటే మోసుకొచ్చిన ఆమె తల్లోని మల్లెపూల పరిమళం అతని ముక్కుపుటాలకు సోకి మత్తెక్కిస్తోందతనికి.

ఆమె అడుగుతోంది-

"సతీష్... నేనేం జోక్‌గా చెప్పటం లేదు... నా ప్రాబ్లమ్ అర్థంచేసుకోవా? మా యింట్లో నన్నందరూ అనుమానంగా చూస్తున్నారు... తెలుసా?" ఆ మాటల్లో బేలతనం కొట్టొచ్చినట్లు కన్పిస్తోంది. పల్చటి పై పెదవికి క్రింది పెదవిని అందిస్తూ మాట్లాడటానికి సాయంచేస్తున్న వెడల్పాటి గడ్డంకేసి చూస్తూ వింటున్నాడు.

'లావణ్యా... డోన్ట్ వర్రీ... ఈసారి ఖచ్చితంగా వుద్యోగం సంపాదిస్తాను...'

"యీ మాట నాలుగు నెలలుగా చెబుతూనే వున్నావ్"

"నా ప్రయత్నంలో లోపమేం లేదు. కాకపోతే అదృష్టదేవత కరుణే కరువయ్యింది"

"సిల్లీగా మాట్లాడకు... నీవు ఇంటర్వ్యూకి సరిగ్గా ప్రిపేర్ కావడంలేదేమో అని నా అనుమానం"

"అదీ నిజమే... దేవిగారి ఆలోచనల్లతో నా చదువు ముందుకు సాగందే..."

"ముందు లక్ష్యాన్ని సాధించు... అప్పుడు మన పెళ్లికి ఏ అడ్డంకీ వుండదు"

"యింకో వారంలో మళ్లీ ఇంటర్వ్యూ వుంది. దాన్లో ఖచ్చితంగా టార్గెట్ రీచ్ అవుతా? ఓ.కే.నా"

"నీలో వున్న టాలెంట్‌కి జాబ్ రావడం పెద్ద కష్టమైన విషయం కాదు"

ఆమె మాటలు అతన్లో ఉత్తేజాన్నిచ్చాయి.

"కొద్ది రోజుల్లో మన సమస్యకి ఖచ్చితంగా పరిష్కారం లభిస్తుంది"

అతని మాటలు ఆమెలో ఉత్సాహాన్ని నింపాయి.

"రేపటి ఇంటర్వ్యూలో నువ్వు సక్సెస్ కావాలని మనస్ఫూర్తిగా కోరుకొంటున్నా"

ఆ మాటలు అతనికి వెయ్యి ఏనుగుల బలాన్నిచ్చాయి.

ప్రేమతో ఆమె బుగ్గ నిమిరాడు.

ఏదో చెప్పాలనుకొని ఆమె పెదాలు సీల్ అయ్యాయి. ఆమె నరాల్లో రక్తం కట్టలు తెగిన కాలువ నీటిలా పరిగెత్తసాగింది. అతను చెవిలో చెప్పిన చిలిపి మాట ఆమె నుదిటిపై చెమట బిందువులు పూయిస్తోంది.

ఆకాశంలో వీధి లైట్ల చుక్కలు వెలిగాయ్.

భారంగా లేచిందామె 'వెళ్దామా...' అంటూ.

నిట్టూర్పు విడుస్తూ లేచాడతను "తప్పదా?" అంటూ.

* * *

ఓ నెల తర్వాత

అతనడుగుతున్నాడు - ఆమె వింటోంది.

యిద్దరి మధ్యా నిశ్శబ్దం రాజ్యమేలుతోంది.

మౌనం పనిగట్టుకొని వచ్చింది వాళ్లిద్దరి మధ్యకీ పిలవని పేరంటాలులా. మౌనాన్ని పార ద్రోలుతూ - అతనన్నాడు "యిలా అయితే బావుంటుందని నా అభిప్రాయం".

ఆమె మౌనంగా వింటోంది - మునివ్రేళ్లతో గడ్డి పరకల్ని పీకుతూ.

మళ్లీ అతనే అందుకొని "మన కలలు సాకారం చేసుకోవాలంటే యిలా చెయ్యక తప్పదు లావణ్యా"

"సతీష్... నా కిప్పటికిప్పుడు ఉద్యోగం ఎవరిస్తారు చెప్పు? నేను నీలా ఇంజనీరింగ్ చెయ్యలేదే... ఏదో డిగ్రీ అయిందనిపించా. ఆ సంగతి నీకు తెలుసు కదా" అంది.

"డిగ్రీ చేసి ఎంతమంది ఉద్యోగాలు చేయ డంలేదు చెప్పు... జీవితంలో మనం అనుకొన్నవి అనుకొన్నట్లు సాధించాలి" అంటే నా ఒక్కడి జీతం సరిపోతుందా?

"భార్యభర్తలంతా ఉద్యోగస్తులుగా వున్నారా? వాళ్లంతా సుఖంగా లేరా?..."

"లావణ్యా! సిల్లీగా వాదించకు... నేను భవిష్యత్తు గురించి ఆలోచిస్తుంటే... నువ్వు వర్తమానం గురించి ఆలోచిస్తున్నావ్...

అతను చెప్పుకుపోసాగాడు - ఆమె మౌనంగా వింటోంది -

అతని షర్ట్‌పైనుండి వస్తున్న ఖరీదైన సెంటు వాసన ఆ పరిసరాల్ని మత్తులో ముంచెత్తుతోంది.

"ఏమిట్రా మూడీగా అయిపోయావ్... జాబ్ కి గట్టిగా [illegible]

చూపుడువేలితో [illegible] గా మీటాడు. [illegible] లేవు - ఆలోచన్ల [illegible]

అతని వొంట్లో రక్తం [illegible] గెత్తింది -

నిట్టూర్పు విడుస్తూ లేచిందామె

ఏవేవో ఆలోచన్లతో భారంగా [illegible] ఎర్రని ఆమె అధరాన్ని తమకంగా చూస్తూ

* * *

మూడు నెలల తర్వాత.....

అదే పార్క్... అదే జంట... అదే సమయం...

ఆమె మౌనంగా వుంది.

"మాట్లాడవేం?" అన్నాడు అతను.

"ఏం మాట్లాడను?" అందామె.

"నువ్వు ఇంటర్‌వ్యూకి సరిగ్గా ప్రిపేర్ అయి వుంటే జాబ్ ఖచ్చితంగా నీకే వచ్చేది లావణ్యా"

"నీ ఆలోచన్లతో చదువు సరిగ్గా సాగలేదు"

"లావణ్యా... వాట్ నాన్సెన్స్ యుఆర్ టాకింగ్... ముందే చెప్పాను... నీకు ఆ మాత్రం అర్ధం కాలేదా? ఓ ఆశయం సాధించాలీ అనుకొంటే కొంత రిస్క్ తీసుకోవాలి? తెలుసుకదా? నన్ను చూడు - నీ చదువు ఎక్కడ డిస్టర్బ్ అవుతుందో అని మూడు నెలలుగా నీ వైపు కన్నెత్తి చూడలేదు.

"నీ ఆలోచన్లు లేకుండా నేను ఒక్క క్షణం వుండలేను".

"మన కలలు నిజం చేసుకోవాలంటే నీకు

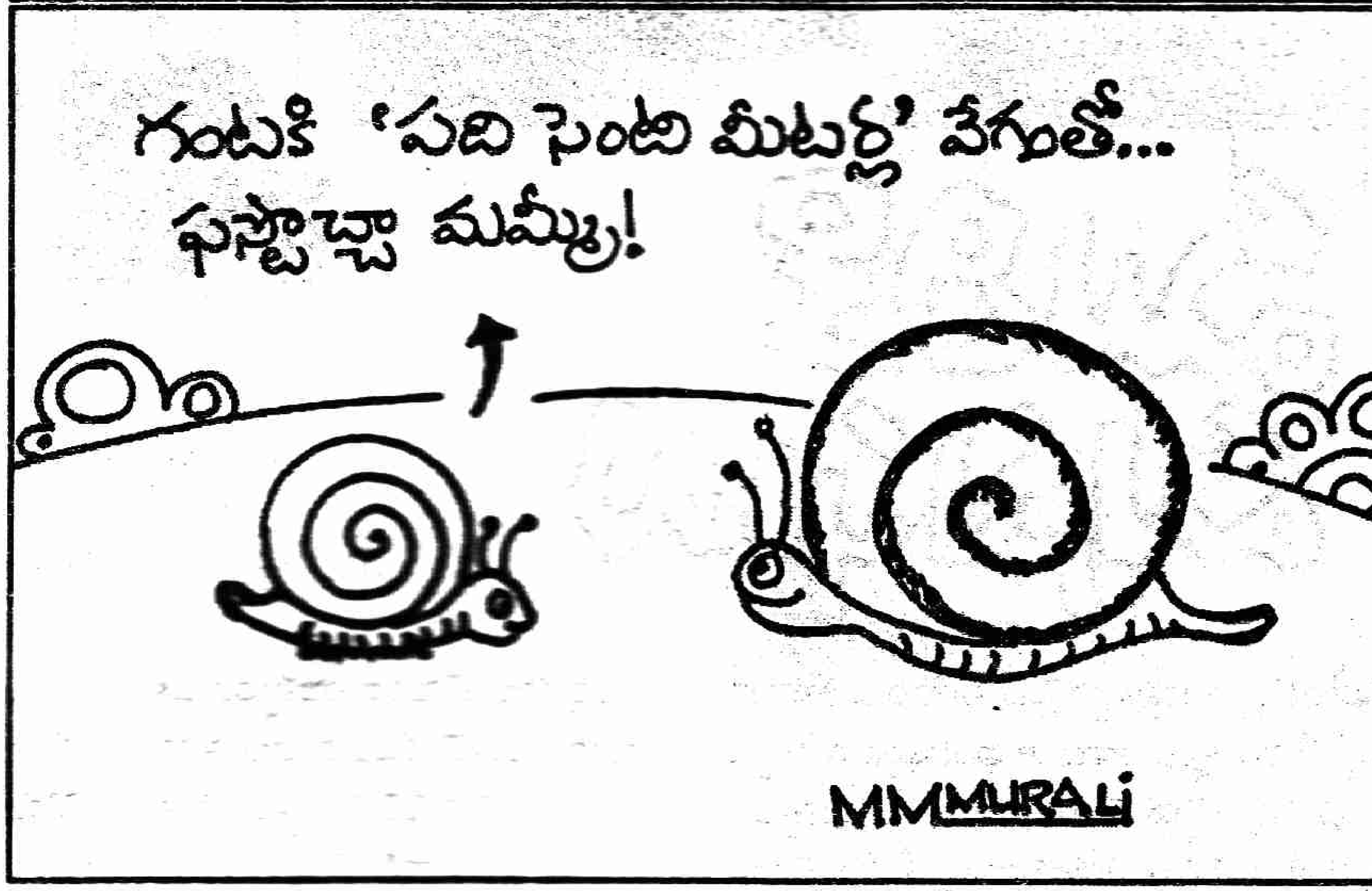

ఉద్యోగం చాలా అవసరం... ఆ విషయం నీకు ఎప్పుడూ చెబుతూనే ఉన్నా. నాకు వచ్చే పదిహేను వేలతో మన కలలు సాకారం అవుతాయా?

"అంటే నాకు ఉద్యోగం లేకపోవడమే మన పెళ్లికి అడ్డంకా?"

"చూడు లావణ్యా... మొండిగా వాదించకు... ప్రాక్టికల్‌గా ఆలోచించు" యీ రోజుల్లో నా జీతం మన అవసరాల్ని ఎలా తీరుస్తుందో నువ్వు చెప్పు"

"సతీష్... నాకు జాబ్ లేకపోతే పెళ్లి జరగదా?" ఆమెలో అసహనం పెరిగిపోయింది.

ఆమెలో ఆందోళన చెమటరూపంలో నుదుటిపై మెరుస్తోంది -

ఆమె అతనితో వాదిస్తోంది.

అతను ఆమెతో పొడిపొడిగా మాట్లాడసాగాడు.

ఆమెకి తెలుసు... అతను తను చెప్పేది వినడంలేదని.

అయినా చెబుతూనే వుంది.

అతను ఎటో చూడసాగాడు - ఆమె చెప్పేది వినడం ఇష్టంలేక... క్షణాలు... నిమిషాలు... వాళ్లిద్దరి మధ్యా యుగాల్లా గడుస్తున్నాయి.

"చివరిసారిగా అడుగుతున్నా... ఇదేనా నీ నిర్ణయం?" అందామె... లేవటానికి సమాయత్తమవుతూ.

అతను మౌనంగా వున్నాడు... అదే తన నిర్ణయం అన్నట్టు. చంద్రుడు మేఘాల చాటున నక్కాడు... తారతో ఏదో విషయం చెప్పాలని.

భారంగా లేచారిద్దరూ.

భార్య జీతపు రాళ్లకోసం ఇంతిలా దిగజారిపోయిన అతని సంకుచిత మనస్తత్వాన్ని అసహ్యించుకొంటూ ఆమె...

నెలనెలా జీతపురాళ్లు తెచ్చిపెట్టే మరో ఆడది తనకి త్వరలో భార్యగా రాబోతున్నందుకు లోలోన సంతోషిస్తూ అతను...